Πάλι εκλογές; Να φτύσουμε από μέσα μας το χτικιό της ανάθεσης

του Γιώργου Κτενά

Με την κοινοβουλευτική ατζέντα να έχει στην κορυφή τις εκλογές της 7ης Ιουλίου, ας πούμε δύο λόγια για τον ΣΥΡΙΖΑ που αναδείχθηκε διαχειριστής κυβερνητικής εξουσίας με συγκεκριμένους όρους. Με την Αριστερά (παντού στον πλανήτη) παραδοσιακά να κινείται στα όρια σοσιαλδημοκρατίας – ρεφορμισμού, υπήρχε και στην Ελλάδα συγκεκριμένο πεδίο δράσης. Χωρίς κριτική στο κυρίαρχο φαντασιακό ανάπτυξης από τον ΣΥΡΙΖΑ, αποκαλύφθηκαν βαθύτερες αιτίες σύγκρουσης με το υπάρχον, που αφορούν μεταξύ άλλων τη θέσμιση, την ανάθεση, τον κρατισμό· την κυριαρχία των αφαιρέσεων και την πολιτική των αριθμομηχανών και των λογιστών μέσα από γερασμένες θεσμίσεις, που δεν γίνεται να αλλάξουν, επειδή άλλαξαν τα πρόσωπα που βρέθηκαν σε αυτές: υπουργικά γραφεία και αυτοκίνητα υπήρχαν πριν, υπουργικά γραφεία και αυτοκίνητα υπάρχουν και τώρα.

Η θεσμισμένη χρονικότητα του κοινοβουλευτισμού κρατάει χαμηλά τη λαϊκή συνειδητότητα. Αλλά τα κινήματα και η ίδια η κοινωνία δεν πρέπει να εγκλωβίζονται σε θεσμίσεις και κενολογίες της νεωτερικότητας. Η δική τους χρονικότητα και τα προτάγματα δεν επηρεάζονται και δεν πρέπει να επηρεάζονται από ημερομηνίες εκλογών και οτιδήποτε άλλο αναδεικνύει τον ψηφοφόρο – καταναλωτή πολιτικών. Είναι διαφορετική η ατζέντα του κοινοβουλευτισμού, κι εκείνων που επιζητούν αμεσοδημοκρατικές και αυτοδιαχειριστικές λύσεις και κοινωνικό έλεγχο στα κοινά αγαθά (ενέργεια, Πανεπιστήμιο κ.λπ). Τα παραδείγματα στην Ελλάδα είναι αρκετά: Από το αντι-gold κίνημα στις Σκουριές, μέχρι τη ΒΙΟ.ΜΕ., τις κινήσεις για την ενέργεια και το νερό, το κίνημα ενάντια στις εξορύξεις στην ‘Ηπειρο κ.α. Την ώρα που μυρίζει πόλεμος στην κυπριακή ΑΟΖ, η νυν κυβέρνηση περίπου

δημιούργησε ιδιωτική ΑΟΖ στη θάλασσα της Κρήτης για τις πετρελαϊκές εταιρείες, με ενοίκιο 200 ευρώ/τετρ. χλμ. ανά έτος χρήσης (δεν υπάρχει κανένα λάθος, αυτό είναι το ποσό).

Η μικροπολιτική στα παράθυρα της τηλεδημοκρατίας δεν μπορεί να έχει σχέση με την πολιτική ατζέντα της κοινωνίας και των κινημάτων, όπως αυτή ξεγύμνωσε την αναντιστοιχία του κυβερνητικού από τον (όποιο) κοινωνικό ΣΥΡΙΖΑ: Αν ήθελε καθημερινή και αμφίδρομη σχέση με την κοινωνία για να δώσει τη μάχη του κοινωνικού μετασχηματισμού, έπρεπε ήδη από την εποχή της αντιπολίτευσης να έχει μετατρέψει σε αγωνιστική κοινωνική δύναμη τα εκλογικά του ποσοστά και να ταύτιζε την κοινοβουλευτική αντιπολίτευση με την κοινωνία.

Υπάρχουν ακόμα όμως εγχειρήματα και φαντασιακά (που για ένα διάστημα ακόμα και ενσωματώθηκαν στις αφηγήσεις του ΣΥΡΙΖΑ) που αναδεικνύουν το Δημόσιο ενάντια στο Κρατικό και το Ιδιωτικό, δίνοντας με αξιοπρεπείς όρους ένα δυνατό σήμα αυτοθέσμισης και αυτοοργάνωσης. Όχι για να εκφράσουν την κοινωνία αλλά για να εκφραστούν μέσα από αυτή, μέσα από τις σύγχρονες ανάγκες της και τις αναγνώσεις που γίνονται σε αυτές. Δεν είναι η απόφαση του Τσίπρα να σπάσει το εμπάργκο στον ΣΚΑΪ, που νοηματοδοτεί, ούτε το χυδαίο δήθεν απολιτικό προφίλ της Athens Voice, που ξεγυμνώθηκε. Αντίθετα, το Sea Watch3 δείχνει τον δρόμο αυτό το διάστημα και η τολμηρή καπετάνισσά του.

Κλείνοντας, δύο λόγια στους ανθρώπους του κινήματος που χάλασε η ψυχολογία τους με τη συντριβή του ΣΥΡΙΖΑ στις Ευρωεκλογές και την αναμενόμενη ήττα στις βουλευτικές: Η εσωτερίκευση της εκλογικής αντιπροσώπευσης, της ανάθεσης δηλαδή σε τυπική διαδικασία ετερονομίας, καλό θα ήταν σιγά-σιγά να τους απομαγεύσει. Να φτύσουν το χτικιό από μέσα τους και να ανασάνουν ξανά καθαρό αέρα. Στις αστικές δημοκρατίες δεν υπάρχουν αυθόρμητες θεσμικές διευθετήσεις στα ζητήματα που απασχολούν την κοινωνία. Μόνο πίεση και διεκδίκηση από τα κάτω. Αυτή η πίεση και η διεκδίκηση είναι που φέρνει την αλλαγή και όχι το αν ο κυβερνητισμός είναι δεξιός ή αριστερός.

Εντός νεοφιλελευθερισμού, αυτά είναι μόνο για τους τροχονόμους.